

Kaláris

Mártély Önkormányzatának közéleti és kulturális információs kiadványa
Hírek, pillanatképek Mártély életéből 2004. december – 4. szám

„Népszavazunk“

„Jelzöm...“

Nesze semmi, fogd meg jól!

Eredetileg egy másik jegyzettel készültem e lapszám bevezetőjéül, de ahogy elkezdtek – túlzás nélkül – özönlni a vélemények, észrevételek, helyenként felfokozott érzelmű üzenetek, rájöttem, hátrébb kell sorolnom azt az újságban.

Azt a problémát kezdtem egyre inkább érzékelni, hogy az emberek, nincsenek kellőképpen tájékoztatva abban a két nagyon fontos ügyben, amelyről a december 5-i népszavazás szól. Nincs világos útmutatás arra vonatkozóan, mi fog történni igen és mi, nem szavazat esetén. Mert nem igazán lehet eligazodni a pártok sokszor rövid időn belül változó és ellentmondásos szólalmain, főként az ellenoldallal szembeni elvárásaikon, követeléseiken, vagy épp engedményeiken. Mintha egy állandó kötélhúzás szemlélői és ráhatás nélküli drukkerai lennének csupán, semmint két nagyon fontos kérdés, népakarattal történő eldöntői. És itt van a lényeg. Tudatni kell mindenkivel, hogy elmenni, az egy dolog. Szavazni – igennel, vagy nemmel, kinek-kinek meggyőződése és lelkiismerete szerint –, az egy másik dolog. De mindettől azonnali eredményeket várni, megalapozatlan vágyalom.

Mert amennyiben számszerűen elegendően járulunk az urnához, s a felvetett kérdés mikéntjének megfelelően szintén számszerűen elegendő igen, vagy nem szavazatot adunk le, annak első és „csupán pillanatnyi“ eredménye az lesz, hogy az Országgyűlés, tehát a pártok, a képviselők, e megszületett eredmény tükrében, valamiféle törvénytervezetet fognak benyújtani, s megtárgyalni. Azután jönnek a viták. Megy az idő. Módosításokat „eszközölnek“, összevesznek, kígyót-békát kiabálnak, kilóra mérik egymás és a mi magyarságunkat, azután látszólag kibékülnek. Ha – hangsúlyozom: amennyiben – mindezeket túl leszünk, kétharmados parlamenti többség esetén, a törvényjavaslat, elfogadásra kerül. Itt ismét belép majd az egyébként sohasem pihenő, alapjáraton éjjel-nappal duruzsoló bürokrácia gépezete, s lassú, kínos bizottságosodik, feladatelosztások, egymásra mutogatások után e gépezet ósdi fogaskerekei talán majd megindulnak egy hatalmas nyikorgással – s akkortól kezdve történhet valami...

Mit gondol a kedves Olvasó, mikorra tehető ez a megindulás? Hetekben, hónapokban, vagy netán években kell mérnünk a visszamaradó időt a népszavazás után? S mit szólnak azok az emberek, akiknek ez a gesztusértékű melléjük állás, keblünkre ölelős sorsközösség vállalás sokévtizedes reménysége, vágya, álma? Mit szóljon az életmentő műtétre várakozó beteg hozzátartozója, aki azt látja, hogy a sebész-

orvos, talán indokolatlanul, hosszasan és kedélyesen kávézik a műtő előterében nevetgélve, ahelyett, hogy végezné a dolgát?

Jó, elismerem, a hasonlat, kissé túlzó. De gondoljunk bele: mondhatja-e bárki, mint ahogy egyesek mondták is, hogy ha ennyi ideig „kibírták“ ezek a Magyarok, hát, talán tudnak még várni valamennyit... Könnyű máséval a csalánt verni – mondják nem csak mifelénk, de általában a magyarok az efféle „ej, ráérünk arra még“ hozzáállásra – s milyen igazuk van. Nem lehet sötétített üvegű szolgálati autók tájon átsuhanó kényelméből látni és érzékelni az emberek valós, húsbavágó gondjait? A kisembernek, és persze a kinti magyaroknak is felfoghatatlan és kimondhatatlan összegű fizetések birtokosaiként, azok a politikusok, akiket mi, a nép bízott meg érdekeink képviselőivel, egy pillanat alatt feledkeznek meg erről, hogy intézkedések helyett egymással harcoljanak? Nem, nem szabadna! Mindegy melyik párthoz tartoznak. Aki á-t mond, mondjon b-t is.

(Folytatás a következő oldalon.)

Tartalom

A szerkesztő jegyzete	1–2. oldal
Interneten kaptuk	2–5. oldal
Hazai és külföldi vélemények a kettős állampolgárságról	
Publicisztikák	5–7. oldal
Kettészakadva	
Nyelvújítás magyar módra	
Magyar mumus	
Csak nyíltan, bátran, elvtársak!	
Szegénykórházak	
Olvasók levelei	7–10. oldal
Levél Nyárádremete polgármesterétől	
Gondolatok Wiesbadenből	
Magyarnak lenni határon túl	
Gondolkodószék	11–12. oldal
Beszélgetés Dr. Ferenci Attila fogorvossal	
Rövid hírek	13. oldal
Önkormányzati hírek	15–16. oldal

És itt a másik ügy, a kórház-privatizáció. Ez is megérne egy misét. De minthogy ez, amit most a kedves Olvasó a kezében tart, nem könyv, hanem egy kis újság, meg kell elégednünk azzal, hogy valamelyest megfelelően a terjedelmi korlátoknak, nem taglaljuk ezt a hihetetlenül sokrétű témakört. (Ezért is lett ez egy majdhogynem fényképmentes szám.) Bízunk hát oda az emberekre ezt – ebben is, s a másik ügyben is jól fognak dönteni! A döntésben talán segítségükre lehet az a sok-sok vélemény, amelyet a lapban olvashatnak. Az előttünk álló döntés, a szív döntése.

Talán először „örülök“ annak egyébként, hogy nem vagyok határon túli Magyar. Sajnos nem minden nap, nem minden órában tudok rajongani és lelkesedni azért, hogy magyarországi Magyar vagyok, de az én koromban már edzett és kitartóan bölcs kell legyen az ember – reménykedő. No meg, ide kötik a gyökerei.

Tenni csak annyit tudok, hogy megvárom december 5-ét, és szívből jövő akarattal elmegyek szavazni.

Farkas Cs. Zoltán

Interneten kaptuk

Mozdul, aki késztetést érez mozdulni.

Még a népszavazás előtt vagyunk, amikor ezek a sorok íródnak... 2004. november elejétől érkeznek sorra az információk, buzdító felszólítások, versbe szedett iránymutatások mindenhol a magyarokhoz:

„Egy akkora pofon csattant el a magyarság arcán a magyar parlamentben, hogy a hangja betöltötte a Kárpát-medencét, sőt áthullámozott a tengeren túlra is“.

A pofont „együttes erővel a kormányfő három társával adta“, arra biztatva és buzdítva az országlakosokat, hogy a decemberi népszavazáson nemmel voksoljanak a kettős állampolgárságra – írja az újvidéki Magyar Szó.

Németh István „Magyarverés Budapesten“ című csütörtöki írása szerint, szerencsére a budapesti parlamenti pofont két nappal megelőzte egy másik „parlamenti ülés“, a debreceni, abban a templomban, amelyik, ha úgy hozta a sors, képviselőházként is szolgált. Bölcskei Gusztáv református püspök nem csak a hívőkhöz szólt, amikor azt mondta: „Ma olyan választás elé állították a magyarországi embert, hogy vagy igent, vagy nemet kell mondania magyarul beszélő, magát magyarnak tartó atyánkfiairól, kapjanak-e második állampolgárságot. Lelkiismereti és erkölcsi parancs, hogy csak igent mondhatunk erre.“ Egy másik írásban Nagy Nándor emlékeztet arra, hogy „1956-ban a vajdasági magyarok fenntartás nélkül fogadták a Magyarországról érkező 30 ezer menekültöt. Rövidesen nekik kell népszavazáson dönteni arról, hogy például mi, vajdasági magyarok, magyarok vagyunk-e. Ezt pedig eddig még itt sem vonták kétségbe komolyabban, de mi magunk sem tépelődünk, amikor apáink és nagyapáink a Don-kanyar vagy az Isonzó felé indultak“ – írja a szerző. Megjegyzi, hogy a délvidékiek 1956-ban is magyarnak érezték magukat, fogadták a menekülteket, népszavazás, alkotmánymódosítás, miegyéb nélkül is. „Viszont most azt sem tagadom, hogy szorongva és izgatottan várom, hogy Magyarország polgárai az esedékes népszavazáson beismerik-e, hogy rajtuk kívül még él 2–3 millió magyar a határok túloldalán? Vagy olyan hun testvéreknek tekintenek bennünket, akik a szerb vagy a román mellett magyarul is beszélnek?“ – kérdezi Nagy Nándor, hozzátéve: annak idején nem kérték ki a délvidékiek véleményét arról, hogy hol akarnak élni.

Kellünk-e magunknak?

Megalázottan hallgatom a mai magyar politikai élet egyes vezetőinek magyarellenos uszítását. Mert minek nevezhetjük azoknak a politikusoknak a szavait, akik a kárpát-medencei magyarok kettős állampolgárságáról kiírt népszavazáskor arra buzdítják a magyart, hogy nemmel szavazzon a magyar-magyar összetartozásra? Ellenünk, akik Romániában a legnagyobb reménytelenség idején sem tudtunk, nem akartunk hazát és szívet cserélni?

Rákosi, Apró, Kádár és a többi véreskezű nemzetáruló szellemi és vérszerinti utódai csak zsigeri hagyományukat folytatják. A módszereik ma sokkal rafináltabbak: a magyar néppel, a magyar szavazóval akarják elvégeztetni a piszkos munkát. Szavazatok ellene! – kiabálják hátra a bakról –, mi pedig oda viszünk titeket, ahol nekünk jó. Szavazatok le a magyarok összetartozási szándékát! – hirdetik a szeméretlen nemzetárulók, mert tudják a saját történelmi tapasztalataikból, hogy a megosztott nép felett kényelmesen lehet uralkodni. Akinek nem ér el, vagy nem érhet el az emlékezete 1956-ig, elég, ha felidézi a magyar-magyar megosztási kísérlet egyik szégyenteljes esetét 2001-ben, amikor ugyanezeknek a pártoknak a hivatalos nyilatkozatai a magyarigazolványok életbeléptetésekor azzal rémisztgették a magyar állampolgárt, hogy többmillió romániai munkaerő fogja elárasztani a magyarországi munkaerőpiacot. Ma már tudjuk, alig néhányan vették igénybe ezt a lehetőséget. A visszautasító magyarországi fogadtatás miatt inkább harmadik országban kerestek és kaptak munkát, állampolgárságot, hazát, megbecsülést.

A kettős állampolgárság elnyerése esélyt ad az anyaország szomszédságában élőknek a családi tűzhely körül maradáshoz, ugyanakkor csökkenti a harmadik országba való kitelepedés veszélyét. A megosztás módszerével ők tenyésztik ki a romaverőket, a székesfehérvári néger sportolók bántalmazóit, az antiszemitaikat, akik a Terror Háza előtt élcelődéssel töltik idejüket. Had lássa a világ, hogy a magyar nép mennyire gyalázatos, elmaradott, kicsinyes, anyagi és szadista. Ezek után nemcsak mi, a határok által kirekesztettek vagyunk megalázottak és megszorítottak, hanem az orránál fogva vezetett anyaországi magyar is. Egyszerűbben is fel lehetne tenni a népszavazás kérdését. Íme magyar testvéreim, itt a választás lehetősége, döntsétek el, kellünk-e magunknak?

2004. november 9.

Csirák Csaba – Erdélyi Napló

Lerombolják a dévai zárándokhelyet?

Nem a megszokott látvány fogadta idén a Dávid Ferenc emlékére a dévai várba zárándokolókat. Az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet (ODFIE) által évente megszervezett ifjúsági emlékszárándoklat résztvevői ugyanis a hegy tetejére érkezvén, olyan munkálatok által feldúlt helyen találták magukat, melyek befejezése valószínűleg egyet jelent nemcsak a Dávid Ferenc raboskodása és vértanúhalála emlékét őrző cella felszámolásával, hanem a dévai várrom eddigi állapotának teljes átalakításával is.

Érdeklődésünkre Koppnádi Zoltán dévai lelkipásztor elmondta, értesülései szerint turisztikai létesítményt terveznek a vár belső udvarára, e célból építik a felvonót is. Eredetileg vendéglátó-ipari egység felépítését előkészítő munkálatok miatt dúlták fel a várudvart, ám közben több száz éves emberi csontokra bukkantak, ezért a vállalkozóknak most szüneteltetniük kell a munkálatokat, hogy a régészek tovább kutathassanak. Az ODFIE szervezésében, november 6-án, immár hetedik alkalommal az erdélyi unitárius egyház alapítójának emlékére Erdélyország egész területéről odasereglett mintegy négyszáz, zömmel fiatal unitáriust azonban nem akadályozta meg az emlékhelyükön ejtett újabb román erőszak abban, hogy méltósággal emlékezzenek első püspökökre. Nagy Endre ötödéves teológiai hallgató istentisztelete során a mindennapi lelki zárándoklatunkhoz erőt adó Dávid Ferenc „tökéletest kísértő” jelleméről elmélkedtek, majd együtt örvendeztek Koppnádi Zoltánnal, aki valamelyest enyhítette a vár megromlását által kiváltott keserűséget egy jó hírrel: előkerült az eredetileg 1910-ben felavatott emléktábla, amely elsőként díszítette Dávid Ferenc sírját. A tábla 1918-ig állt a helyén, a határtologatás kapkodásában rejtélyes módon eltűnt, s azóta örökre elveszetteknek vagy megsemmisültek hitték, mígnem kevéssel a zárándoklat előtt az ásatás alkalmával véletlenül előkerült. Koppnádi tiszteletes reményét fejezte ki, hogy a jövő évben november eleje nemcsak az emlékezés, hanem az ünnep időszaka is lesz, s felavathatják a jelenleg a Magna Curia múzeumban őrzött emléktáblát. A lelkészek után Sándor Krisztina, a Magyar Ifjúsági Tanács elnöke, illetve az ODFIE titkára szólott az egybegyűltekhez, majd az Egylet néhány tagja a hagyománynak megfelelően várjátékot mutatott be, mellyel arra próbálták rávezetni a hallgatóságot, hogyan ad választ vallásuk a leggyakrabban felmerülő elemi egzisztenciális kérdésekre. A zárándoklat a tavaly felavatott dévai leányegyház imatermének udvarán zárult a kolozsvári Peregrinus együttes fellépésével, ugyanakkor ért véget az ODFIE ez évi egyház- és nemzettörténeti vetélkedője is, melyet szintén hét éve a zárándoklattal összekapcsolva szervez az erdélyi unitárius és más felekezetű vallásos fiatalok szervezete.

2004. november 9.

Bagoly Zsolt – Erdélyi Napló

Nyújts feléje védő kart!

A fenti sor a Himnuszról való.

A Himnusz költője, Kölcsey Ferenc, ha ma élne, nem érvényesülhetne az anyanyelvén, nem intézhetné hivatali ügyeit magyarul. Magyarországra, csak 500 euró felmutatása árán léphetne be, fél évben csak 90 napot tölthetne itt, s ha valamiért túllépné ezt az időt, az idegenrendészet hosszú

időre kitiltaná az országból.

Kölcsey Ferenc, ha ma élne, román állampolgár lenne, hiszen szülőfaluja, Szódemeter ma Romániához tartozik. Kölcsey Ferenc, ha ma élne, bizonyára szeretne magyar állampolgár lenni. Kölcsey Ferenc, ha ma élne, ezt csak úgy tehetné meg, hogy eladja házát szülőfalujában, Magyarországra költözik, ahol az idegenrendésztől és az adóhatóságoktól retteggve él, és megalázó és idegőrlő tortúrák árán megszerzi a szükséges papírokat. Sok-sok felesleges keserűség és felesleges akadály árán lehetne hivatalosan is a magyar Himnusz költője.

Kölcsey Ferenc, ha ma élne, megalázva, másodrendű emberként léphetne csak be az Európai Unió területére. Ezért Kölcsey Ferenc, ha ma élne, csatlakozna a Magyarok Világszövetsége kezdeményezéséhez: magyar állampolgárságot minden magyarnak!

A szomszédos országokban körülbelül három és félmillió magyar él, akiket Trianonban erőszakkal téptek el Magyarországtól, magyar állampolgárságukat erőszakkal vették el tőlük. Senki nem kérdezte meg őket, le akarnak-e mondani róla. Ezt az igazságtalanságot most jóvátehetjük. Évszázadok során számos ismert és névtelen hős áldozta életét a nemzetért. Nekünk most nem kell életünket és vérünket adni. Az elszakított magyarok csupán a szavazatunkat kérik. Hogy végre ne kelljen többé megélniük azt a megaláztatást, amit Kölcsey Ferencnek kéne végigélni, ha ma élne, és magyar állampolgár szeretne lenni. Az elszakított magyarok csak azt kérik, a Magyarok Világszövetsége által kezdeményezett népszavazáson mondjunk igent arra, hogy kedvezményesen megkaphassák a magyar állampolgárságot. Anélkül, hogy ehhez el kelljen hagyni a szülőföldjüket. Otthon akarnak maradni, teljes jogú magyarként. Nem kérik, hogy áldozzuk értük életünket, nem kérik, hogy pénzt adjunk nekik. Nem kérnek egyebet, csak nagylelkűséget. Nem akarnak elvenni tőlünk semmit. Csak vissza akarják kapni, ami megilleti őket, és amit erőszakkal vettek el tőlük. A mai Magyarországon az elszakított magyarok és felmenőik élete, munkája, vére is benne van. A Hősök terén álló, szoborba öntött nemzeti nagyjaink többsége nem a mai Magyarország területén született. Ma hosszú kuporgatás, vízumért és egyéb iratokért való sorbaállás után jöhetne csak Magyarországra Rákóczi, Bocskai, Bethlen és a többiek.

Ha ma élne Kosztolányi Dezső, lehet, hogy őt vernék agyfőbe szerb suhancok Szabadka utcáin, csak azért, mert magyar. Ha ma élne Arany János, lehet, hogy rákiabálnának román hivatali ügyintézők, hogy beszéljen románul. Ezt a megalázó, abszurd helyzetet egyetlen (jó –szerk.) szavazattal megváltoztathatjuk. Csak egy rövid séta egy vasárnap délután, csak egy mosoly, csak egy nagylelkű gesztus. A magyar állampolgárság biztonságot ad az elszakított és alávetett helyzetben élő magyaroknak. Nem kérnek ők könyöradományt. Csak annyit kérnek, hogy fogjuk meg felénk nyújtott kezüket.

Egyetlen szavazatunkkal történelmet írhatunk. Miért ne tennénk meg ezt a csekélységet? Adjunk emberséget, méltóságot, magyarságot, jogot három és fél millió magyarnak! Szavazzuk meg számukra a biztonságot! Mondjunk igent a kedvezményesen megkapható magyar állampolgárságára! Mondjunk igent a közös felemelkedésre! Mondjunk igent a jókedvre, bőségre! Nyújtsunk feléjük védő kart! Együtt erősebbek vagyunk, együtt sikeresek leszünk.

Magyar állampolgárságot minden magyarnak!

Vers a kettős állampolgárságról...

Igazságos Mátyás,
Magyarok királya,
Gyere bé az házba,
Az ország házába!

Hol, merre születél,
Számot adj most nekünk:
Állampolgárságod
Jogos-é, megnézzük.

Kolozsvár városa
Annak neve Cluj rég.
Oláh vagy te, Mujkó,
Bárhogy döntött a nép!

Apád Hunyadi volt
S magyar ügyet védett?
Buda vérmezején
Ölték meg testvéred?

Mindez mit se számít.
Kapcsos Corvinádat
Vidd csak román földre
S feledd az anyádat,

Aki Szilágyi volt!
Jogod itten nincsen.
TB-kártyát, vokslot
Dehogyan adunk ingyen.

Add át üzenetünk
Rákóczi Ferencnek:
Nem kívánjuk őt sem
Nagyfejedelemnek.

Ukrán kézen Munkács
Hajdan erős vára,
Állampolgárságát
Tőlünk hát ne várja.

Mondja meg Adynak,
S Bánffyknak, a grófnak:
Kós Károllyal együtt
Álljanak be mőcnek.

„Anyanyelve magyar“–
Vallja Ignác Rózsa.
Ez már az ő baja –
Nem tehetünk róla

Szépszavú Áprily,
Jó Tamási Áron,
Nyíró, Dsida Jenő –
Mind sorára várjon.

Ne is reménykedjen
Báró Kemény Zsigmond;
Jósika, meg Herczeg
Egyedül is nagy gond.

Benedek Elek is
Írjon mesét másnak,
Ne a most verbuvált
EU új tagjának.

Tibet kutatója,
Ifjú Csoma Sándor,
Te se gyere hozzánk –
Maradj örök vándor!

Gondolj Aradra és
Néhány bitófára;
Ott sem juthat mindnek
Magyar parcellára.

Aki nálunk különb,
Nincsen szükség rája?
„Magyarok Istene,
Tekints e hazára!“

De talán megérted,
(S nem vesztett el minden)
Ha tagadod múltad,
Soká jövőd sincsen.

Saját fajtád kéri:
Kezét el ne engedd!
Lassan száz éve, hogy
Teérted is szenved.

Ideje már régen
Meváltó csodának.
Ne légy hát szőgyene
Az egész világnak!

E vers, talán nem remekmű... Az Interneten kering. Vannak benne túlzások, helytelen fogalmazások, de egyvalami elvitathatatlan „tőle“ és ismeretlen szerzőjétől: akarat, tűz, és szenvedély bujkál a sorokban. És keserűes buzdítás. Azt hiszem, nem is más a célja...

(Szerk.)

Kettészakadva...

Most, hogy kisstílvű üzletembereinknek már a magyar paprika nimbuszát is sikerült jó időre lealázni, kíváncsian várjuk, hogy tudják tönkrevágni a még megmaradt hungarikumainkat is, és mikor.

Addig is, nézzünk meg közelebbről, egy már-már szintén ősi hungarikumnak tekinthető automatizmust, nevezetesen, hogy legyen szó bármilyen döntésről, nálunk, azonnal kettészakad a nemzet. Egy ilyen, és egy olyan oldalra. A téma, tényleg indifferens.

Arról egyetlen párt sem akar beszélni, hogy egy esetleges sikeres népszavazás után, konkrétan, milyen tartalmú törvény elfogadására kerülne sor a kettős állampolgárságról, holott ködösítés helyett, acsarkodás és csakazértis ellentmondás helyett, pont ezzel lehetne a szavazók kétségeit eloszlatni.

Mert miről is volt szó? Egyrészt arról, hogy az egyelőre tanácstalan honpolgár, egyáltalán, elmenjen-e szavazni? Merthogy, szeretne ő ugye szolidáris lenni, de közben riogatják azzal is, hogy mindez majd micsoda kiadásokkal jár. Másrészt, hogy ezek az extra juttatások, azok előteremtése a határon túli honfitársak jogos járandóságaiaként, esetleg negatívan befolyásolná az alsó-középpátlag választó amúgy is kissé legatyásodó mindennapi életvitelét – összességében.

A törvénytervezet bemutatása, ettől függetlenül, eddig elmaradt. Egyenes következményként, mindez még abban is gyanakvást szül, aki jóhiszemű. Csak találgatás szintjén, talán azért „intézik“ felelőseink ezt a kérdést ilyen kissé nagyvonalúan, (megint mutyiban?), mert ők tudván-tudják, hogy egyik oldal sem igazán jóhiszemű. Hiszen akik azt állítják, hogy az igen szavazat nem kerül az embereknek egy fillérjükbe sem, ugyanúgy hazudnak, mint akik azt állítják, hogy a határmentén élő magyarok, tömegestül fogják „előzönlenni“ az országot, amint megkapják a kettős állampolgárságot, s az azal járó jogok egy részét biztosító útlevél. Ilyen előzönléssel egyszer-kétszer már riogattak bennünket abból az irányból, de nem történt meg. Másfajta előzönlésünk jelenleg is folyamatban van, igaz csendben, parlamenti viták és hangoskodás nélkül, mindenféle népszavazást mellőzve. Sok idegen nép arcvonásaira csodálkozhatunk rá az országban mindenfelé, de attól senki sem int óva minket, hogy vésszesen kínaizálódik, ukrán szakemberekkel dúsul, kissé szerbesedik, arabosodik, orosz maffiózósodik, sorainkba óvatlanul belopózik, él, üzletel, bűnöz, beilleszkedik, vagy épp önmagát kire-

keszti néhány valóban nem magyar náció – nekünk csak a határon túli Magyarok inváziójától kellene tartanunk...

A hatalom lévő baloldal minden valószínűség szerint komolyan fél attól, hogy a bejövő „tömegek“, a FIDESZ potenciális szavazóbázisát fogják növelni, a jobboldal viszont korántsem akar a valóságban, kézzelfoghatóan a kinti honfitársaknak annyit nyújtani, mint amit most ígér.

Nem véletlen ez sem. Mert ismerve a magyar ember szintén sajátos jellemvonását, no meg érthetetlen kísérletező kedvét, hogy ha a kormányra emelt „brigád“ tevékenysége nem azonnal, nem minden tekintetben, nem várakozáson felül jó, más nem lévén, magától értetődően az addigi ellenlábast emeli pajzsra a következő választásokon, van félnivalója a lehetséges nyerteseknek. Visszatartó erő a nagy handabandázós licitálásban, hogy az ígéreteket majd önekik kell teljesíteniük, azokat az emberek majd rajtuk kérhetik számon... Talán ezért beszélnek most már egyik oldalon csak útleveleiről, és a másikon „nemzetpolgárságról“...

Pitiáner játszma áldozatai vagyunk ismét. A politikával kísérletező elit és az ő pártjaik eszközeiként, megint csak az a szerep jut nekünk, hogy saját bizonytalanságunknak és valós, vagy palástolt szándékainak szavazzunk bizalmat, és hogy ezzel nyílt utat adjunk egyelőre ismeretlen terveik kiteljesítéséhez. Hogy azután egymás között megegyezve, úgy döntsenek és költekezzenek, ahogy akarnak – nélkülünk, és a kinti magyarok nélkül –, ahogy már megszokták.

Nem tudni, érvényes lesz-e a népszavazás. Elmennek-e elegendő számban az emberek, s hogy a megjelenők többsége igennel szavaz-e az urnáknál. De sajnos, borítékolni lehet: ha a választás sikerre vezet, az egyik oldal, büszkén és bölcsen azt mondja majd: – lám-lám, a többség bennünket támogatott... Ha meg sikertelen lesz, azt harsogja a másik oldal: – ugye, megmondtuk? A józan gondolkodású emberek többsége mellénk állt, hisz el sem mentek szavazni!

És akkor hátradőlnek majd a „győztesek“, meglegedetten – mint mindig. Csak ez a folytonosan felemelő, állandósult kettészakadt állapot ne töltené el az urakat ilyen nagy-nagy meglegedéssel és biztonsággal.

2004. november 15.

Farkas Cs. Zoltán

Nyelvújítás magyar módra...

Most majd elválík a szar a víztől – nyilatkozta közvetlenül Duray Miklós a Szlovákiai Magyar Koalíció Párt elnöke a népszavazás kapcsán egy televíziós műsorban – igaz, telefonon –, ami tekinthető ugyan sarkos megfogalmazásnak, vagy egy felfokozott idegállapotú elkeseredett ember önkéntelen és meggondolatlan kijelentésének, de mindenképpen az oly közismert mondás kényszeredett átfaragása.

Mert ha arra gondolt, hogy az a bizonyos dolog adandó alkalmammal képes feljönni a víz tetejére, a hasonlat fizikailag helyes volt. Találkozni ilyenekkel közfürdőben. Ha arra próbált utalni, hogy a nem szavazatra biztató erők testesítenék meg eszmeiségükben a normális állagában a víztől valóban azonnal és biztonsággal elkülöníthető anyagot, az, kissé erős volna. Mi, akik jól ismerjük ezt a mondást, tudjuk, hogy alkalomadtán májtól válik el, a jelentése pedig rém egyszerű. Olyan rafinátlan gondolati tisztaság búvik meg ezen ősi szólásban, amely külön magyarázatot rendes esetben nem is igényelne – de ilyen eseménnyel kapcsolatba hozva, értelmét mégis érdemes végiggondolni a miheztartás végett.

A két, tapasztalatlan szemlélőnek első ránézésre mind átlagos színében, mind állagában hasonló anyag tüzetesebb vizsgálata során (lásd: például az disznónak az ő helytelen felbontása) egy idő után kiderül, hogy míg az egyik az emberek nagy része számára, a legkülönfélébb módokon elkészíthető ínycsiklandó csemege, a másik, minden gasztronómiai erőfeszítés ellenére is csak emberi fogyasztásra alkalmatlan végtermék. S hogy mit kereshetett mégis Duray hasonlatában a víz? Hát talán azt a lehetőséget kívánta megadni azoknak, akiket elkülöníteni igyekezett a finomságoktól, hogy amazzal bekent jellemüket, tisztára tudják mosni. De az is lehet, hogy szeretné, ha valaki kiemelné végre az ország vízből azt a nem odavaló, úszkáló valamit. Ettől persze a kéz is olyan lesz... Ha pedig a vállalkozó szellemű tisztábatevő még meg is mossa benne a kezét, akkor az amúgy is zavaros víz, még zavarosabbá válik.

Mert „annak a dolognak“ sok hátránya mellett egyetlen jó tulajdonsága van: sima, hétköznapi tiszta vízzel, le lehet mosni. És nem csak átvitt értelemben...

F. Cs. Z.

Magyar mumus

Egy egészen más ügyben jártam ismerősömnél, s szót ejtetünk a közelgő népszavazásról, amikor archívumából előkeresett egy kivágott újságcikket, s átadta nekem. Elgondolkodtató.

Mintha időről-időre visszatérne a múlt. Azok az állandósulni látszó problémák, amelyek mint kiterjedt gennyes gyulladások, feltáratlan furunkulusok feszítik a gondolkodó emberek lelkét.

Hegedűs Szabolcs tollából, 1999. február 27-én az alábbi sorok jelentek meg a Délvilág című napilapban:

„Mi is az összefüggés Koszovó, Vajdaság, és Hargita-Kovács között? Látszatra semmi. Az egyik román napilap mégis megtalálta a kapcsolatot: a magyarok autonómia követelése. A cikkben vázolt stratégia szerint a napokban megkötött koszovói autonómia-megállapodástól Orbán Viktor vérszemet kapott, és a zsarolástól sem visszariadva az egyezségbe foglalt modellt akarja érvényesíteni minden olyan térségben, ahol magyar nemzetiség él.

A nagyobb hatás kedvéért a lap Sztálinhoz hasonlítja a magyar miniszterelnököt, azzal a különbséggel, hogy Orbán Vikornak jóval kisebb a hatalma, így nem tudja egy fél kontinens térképét átrajzolni. Az újság állítása szerint azonban Orbán, Magyarország közvetlen déli szomszédja területének feldarabolására uszít. S mi történik, ha Vajdaság, már auto-

nómiát szerez? A román lap szerint a következő állomás Hargita és Kovácsna.

A magyar területi autonómia követelésekkel való fenyegetőzés, és az erre alapozó nacionalista politika hosszú múltra tekint vissza, és úgy tűnik, máig nem vetették el a magyar nemzetiségek elleni hangulatkeltésnek ezt az eszközét. A fenyegetés az elmúlt évek során általában nem csak az adott ország lakóinak – szerbeknek, románoknak, ukránoknak, szlovákoknak – szólt, hanem a szomszédos államok polgárait is ezzel ijesztgették. Vladimír Meciar is azzal indokolta hatalmon maradásának szükségességét, hogy ő garantálni tudja: a szlovákiai magyar autonómia követelések ne érvényesüljenek.

Az emberek nyilvánvaló megtévesztése a magyar területi autonómia-törekvések dominó elv alapján történő bekövetkezésével való fenyegetőzés. Hiszen Magyarország szinte a létező összes szerződésben kijelentette: lemond mindenféle területi követeléséről, és a magyar kisebbség autonómiáját is csupán kulturális-nyelvi értelemben képzelel el.

Vannak azonban, akik – sajnos – mégis falra festik az ördögöt.“

Lényegében most is erről van szó.

– L –

Csak nyíltan, bátran, elvtársak!

Ezt, mondhatta volna, mondjuk Virág elvtárs is a „Tanú“ című önkérvényű magyar filmszatírában, de most én mondom arra (jelen újságban nem látható színű) sárga alapon drabális betűkkel szedett és dörgegelmes hangvétellel szerkesztett hősi kiadványra, amellyel elárasztották valakik az ország településeit...

Ide mellékeljük, had lássa mindenki. Nem azért húzzuk át, mert feltételeznénk, hogy bárki is képes azonosulni a rajta szereplő szöveg tartalmával, csak, hogy még véletlenül se történjék olyasmi, hogy valaki elolvassa, s azután – mondjuk figyelmetlenségéből – ennek szellemében megy el szavazni. Szóval, csak a tanulság végett.

Mert közbe-közbe, bedobáltak másféle szóróanyagokat is, de érdekes módon, azokon mindegyiken ott virított a kibocsátó szervezet, párt, érdektömörülés logója, emblémája, aláírása.

Hogy merrefelé kellene kereshetnünk a lehetséges kibocsátókat? Ez legalább olyan egyszerű, mint mikor a kvízmaster szájbarágósan felteszi a mentőkérdést az idegyöngye játékosnak, fejével erősen integetve felemelt végtagjában szorongatott tárgyra: – mi ez a gyufásdoboz, amit itten a kezében tartok?

Szóval sejthető. S hogy visszatérjek savanyúarcú gyomorbarajos főhősünkhöz, mit is mondhatna erre Virág Árpád, a hőskommunista? „Hja kérem, a nemzetközi helyzet, fokozódik!“

De még mennyire! Főként az országbeli helyzet. Ha ilyen hülyén, gyermeketegen intézzük a dolgainkat! Hát hogyan fokozódna!

– L –

**NE FIZESSÜNK RÁ
A KETTŐSÁLLAMPOLGÁRSÁGRA!**

**Ne fizessünk havi 20 000 forintot
családunk pénzéből!**

Ne fizessünk mások helyett adót, nyugdíjat!

**Ne fizessünk állásunkkal az olcsó
határon túli munkavállalók miatt!**

**Ne fizessünk álmainkkal,
mert nehezedik a lakáshelyzet!**

A kettősállampolgárság a határon túliak számára nem megoldás,
viszont az országnak és nekünk jelentős teher!

**DECEMBER 5-ÉN
SZAVAZZUNK NEMMEL!**

Szegénykórházak

November 21-én, vasárnapról hétfőre virradóan az RTL Klub „Országház” című műsorában Orbán Viktorral, a FIDESZ elnökével készült interjú.

Igazság szerint, sok okos dolgot mondott. Egy valami azonban nagyon megütötte a fülemet, amikor a kórház-privatizáció kérdései kerültek szóba. Arról beszélt, hogy a magánosítás legszomorúbb következménye az lehet, hogy lesznek kórházak, intézetek a tehetős, gazdagabb rétegeknek, és lesznek majd azok a szegénykórházak, amelyekben alacsonyabb szintű ellátást kapnak a betegek, holott az azonos szintű orvosi ellátás, az embereknek járó, alkotmányosan biztosított alanyi jog...

Ez a kép, reális, és félelmetes. Egyvalamiben azonban vitatkoznom kell Orbán Viktorral. Ez, már ma valóság. Nem valószínű, hogy ő, vagy a jelenlegi magas beosztású kormánytisztviselők valaha is feküdtek volna zöld olajfestékes lábazatú, huzatos közkórházak valamely zsúfolt kórtermében. Nem valószínű, hogy összekuporgatott kis nyugdíjuktól elcsippentett forintokon vásárolt kávéval, bonbonnal kellett volna „megvenniük” agyonterhelt, rosszul fizetett nővérek átmeneti jóindulatát, borítékba tett, másoknak és az orvosoknak is nevetséges kis összegekkel sorban állva orvosi szobák előtt, „elnyerendő” a kezelőorvos gondosságát, kivételező odafigyelését... Mondom, nem valószínű, de ha mégis, mára azt elfeledték, különben eszükbe sem jutna ezzel a kérdéssel komolyabban foglalkozni.

Mert ez van, ma is. Függetlenül a kórház tulajdonjától, üzemeltetőjétől, bizony a gazdagabbaknak áll a zászló. Fontos az ismeretség, de mindenütt a pénz beszél. Ha van elég pénz, van külön szoba, mosolygós nővérek, egyedi étkezés, emberséges bánásmód, pedig – ha ez valóban alanyi jogon járó alkotmányos jog –, akkor mindez ugyanúgy kijárna Pista bácsinak, Rózsika nélinek, mint az elit tagjainak. Olyan, mintha azok, akiknek látniuk kellene a gondokat, nem látnának. Részleteiben nem ismerheti és nem is ismeri senki, mivel is járna, kiknek volna üzletileg is rendkívül előnyös a kórházak magánkézbe adása, egy nagyon szűk kör ezeknek az ismereteknek a birtokosa. Talán, mert maguk az érdekel-

tek is, (nyilván, hogy csak közvetve) – érintettek a dologban. Én, nem tudom elképzelni, hogy üzleti értelemben ugyanúgy megérné a fogorvoslás esztétikai részeibe, a plasztikai sebészet kifejezetten szépészeti irányzataiba, a lézeres látásjavítással foglalkozó egészségügyi területbe pénzt fektetni, mint a belgyógyászati elfekvőbe, lerongyolódott bentlakásos ideggyógyászati telephelyekbe, vagy épp az öregkor betegségeivel foglalkozó, az egészségeseknek és még fiataloknak nyilván hogy abszolúte érdektelen ágazatokra. A tőke és a tőkés nem hülye. Sőt nagyon is számító. Emberségből nem fog komoly agyagi erővel rámozdulni a tudottan veszteséges egészségügyi területekbe.

A kórházak nagy része, ma is szegény tehát. Erről nem a kórházak dolgozói, vezetői, sőt legtöbb esetben nem is a tulajdonos, a fenntartó tehet. Az emberek nagy része is egyre szegényebb, s látványosan szegényedik. Az orvosok elégedetlenek a rendelkezésükre álló lehetőségekkel, a műszerezettséggel, s az anyagiakat tekintve egyaránt. Az egészségügyi munka kuli részét végző mentősök, nővérek, ápolók, asszisztensek, műtősök, beteghordók, takarítók pedig, lassan elveszítik türelmüket. Csak a beteg marad. A betegek, egyre nagyobb számban, akik remélnek, gyógyulni vágyanak és szeretnének, de anyagilag sem most, sem a lehetséges privatizáció után nem engedhetik meg maguknak, hogy megfizessék a méregdrága berendezéseket, eszközöket használó elitkórházakat, vagy, fizetve, mint a katonatiszt, rájuk szabott, egyedi, mondjuk úgy névreszóló külön bánásmódot „vásároljanak” az állami tulajdonú ispotályokban.

Ha tehát a szomorú jövő bekövetkezik, már a portán, de legkésőbb a betegfelvételi irodán kiderül majd, kinek van lehetősége a gyógyulásra, arra, hogy tovább éljen.

Át is kell alakítanunk lassan a közismert mondást, amely szerint a pénz nem boldogít ekképp: a pénz nem boldogít, de nemléte, egyenlő a lassú öngyilkossággal...

Közben meg, suttozják, mérgesen ordítják, könnyes szemmel elmélázva búsonganak, de amíg az ő életük, szénájuk rendben van, láthatóan cseppet sem érdeklí általunk megválasztott vezetőinket – hogy fogy a nemzet.

– L –

Galambposta

E rovatunkban, az olvasók leveleinek, észrevételeinek, s panaszainak adunk helyt. Fenntartjuk azonban a jogot, hogy etikai megfontolásokból, mérlegeljük a megjelentetés szükségességét, vagy, hogy rövidített, és szerkesztett formában tárjuk ezek tartalmát Önök elé. A szerkesztőség, nem feltétlenül ért egyet ezen írások tartalmával.

Levél érkezett erdélyi testvértelepülésünkről.

Tisztelt Mártély község lakói! Tisztelt Polgármester Asszony! Tisztelt Önkormányzati Testület!

Megdöbbenéssel és csalódottsággal szereztünk tudomást arról, hogy a 2004. december 5-i kettős állampolgárságról szóló népszavazás pártpolitikai csatározások szintjére süllyedt.

Egyszerűen érthetetlen számunkra a magyarországi kormányzó pártok ellenséges viszonyulása ehhez a népszavazáshoz. Ha a magyar lakosság igennel szavaz, az nekünk egy érzelmileg pozitív üzenetet hordozó gesztus lesz.

Őseink, apáink, nagyapáink, magyar állampolgárságúak voltak. Ők, jószántukból soha nem mondtak le a magyar állampolgárságról, azt hatalmi szóval vonták meg tőlük. A Magyarországra áttelepülő tömegével riogatni a magyar adófizetőket, több mint rosszindulat, a határon túli magyarok megsértése, a „szegény rokonhoz” való viszonyulás.

Mi itt akarunk maradni Erdélyben: Ez a szűkebb hazánk. Ide kötni a gyökerek. Aki át akart települni, úgyis áttelepült, áttelepül, megtalálja annak a módját kettős állampolgárság nélkül is.

Megkérjük a testvértelepülés lakosságát, hallgasson a lelkére és menjen el szavazni.

Maradunk nagy-nagy tisztelettel, Nyárádremete község nevében!

Gál Lajos – Polgármester Nyárádremete

Lelkiismeretünk, becsületünk, az összetartozás szükségessége felelősségre szólít.

Kedves mártélyi polgártársaim, és a Magyar Nemzet minden tagja, akikhez eljutnak soraim!

Kérem azokat, akik nem érzik magukat a nemzethez tartozónak, ne vegyék sértésnek vagy kirekesztésnek, ha most egy rendkívül fontos nemzeti dologról szeretnék írni.

Az én sorsom úgy hozta, hogy sok különböző nemzettel kellett együtt élni és sokat is tanulhattam tőlük, de annál jobban megőriztem magyarságomat. Ez azt is hozta magával, hogy megtanultam a többi nemzetek érzelmeit, kultúráját tisztelni, becsülni, és azokból esetenként elsajátítani valamit, ami számomra jónak, kellemesnek, hasznosnak bizonyult.

Rémálom, vagy valóság, hogy egy nemzet most dönthet a sorsáról, és az agyonmanipulált nemzet a széthullást választaná?

Nem tudok napirendre térni e tény felett, hogy egy ilyen kérdésből, népszavazás történik.

Én idáig úgy gondoltam, hogy csak a kommunista diktatúrának volt a célja az ország megcsonkítását a nemzetével is azonosítani. Ez, mint napjainkra kiderült, nem így történt. Demokratikus többséggel választott kormányunk is kész a nemzethatáron túl élő magyarjairól lemondani, pontosabban az állampolgári jogaitól, a jövőben is megfosztani őket. Azokat a magyarokat, akiknek szülei, nagyszülei még magyar állampolgárok voltak, és a nemzet, korábban az ország tagjai is voltak. Mintha a Miniszterelnökünk nem ezeknek a magyaroknak köszönhetné, hogy ma létezik még, Magyarország, magyar kultúra, egy ország, ha megcsonkítva is, de nem megtörve. Ott, ahol ma magyar politikusok azon törik a fejüket, hogyan lehet az őseink örökségét elherdálni, a 84 éve megcsonkított ország után, most a nemzetet is megcsonkítani. Mert mi más lenne az, ha kizárnák a nemzet tagjait az állampolgári jogaikból, akik a határon túl, de a magyar nemzet érdekében éltek életüket. Akik kultúrája, sok esetben világgraszoló találmányai, teljesítménye nélkül a határon belüli nemzet sem lehetne ilyen büszke.

Amikor még nem voltak határok, akkor is csak az összetartozásban, összefogásban volt erőnk. Annak köszönhetjük évezreden át fennmaradásunkat. Hát lehet erről önként lemondani?

Emlékszem a sötét kommunista diktatúra jelenségeire, amikor az ideológia megszabta ki hová tartozzon, és elvárták volna, hogy előbb-utóbb a jó magyarból jó román, szerb, ukrán, szlovák, osztrák, horvát, vagy megannyi más nemzet tagja legyen, de ez, mint annyi más nem sikerült nekik.

A határon túli magyart, akkor nevezték sürgősen Magyar-nak – de ez még napjainkban is gyakori –, ha valami világgraszoló eredményt ért el. Hirtelen büszkélkedett vele az ország, és világgá hirdették, hogy magyarról van szó. Micsoda nevetséges szamárság. Mintha nem kellene az egyszerű magyarokat is elismerni, és egymásrét felelősséget vállalni, akik határon túl, vagy akár szerte a világban egyszerű szorgos életüket élnek, és igyekeznek családjaikat magyar tudatban nevelni, mindennapi szorgos, becsületos tetteikkel hívják fel magukra a figyelmet, hogy ők magyarok. Ilyenekből pedig van sok. Nem utolsó sorban ennek a ténynek is köszönhető a magyarok eddigi jó hírneve, becsülete a világban. Természetesen a határon túliak sem jobbak, sem rosszabbak az itthoniaknál és vannak köztük ilyenek, meg

olyanok is, de mind a nemzet tagjai. Nem elég egy országnak csak büszkélkedni, hanem felelősséget is kell vállalni, jogot is kell formálni a nemzet tagjaiért, éljenek azok bárhol. Ahhoz, hogy elvárhassuk tőlük, hogy a jövőben is a magyar kultúra, hagyományok és magyar értékrend, nemzeti érdek legyen a számukra a mérvadó, ahhoz meg kell adni az ehhez való jogot is. Ez pedig nem kevesebb, mint az, hogy az állampolgárságot visszaadni, vagy ehhez jogalapot biztosítani. Ezt minden kormánynak kötelessége lenne megtenni, amely nem diktatúrának nevezi magát. Azt hiszem, sok-sok politikusnak hatalmi szerepe betöltése előtt, történelemből, szociológiából szigorú vizsgát kellene tennie, akkor talán nem fordulna elő, hogy választásuk után kijelentik, hajlandóak közvélemény ellen is dönteni, cselekedni. Ezt ugyanis a minap hallottam Gyurcsány Ferenc miniszterelnöktől, aki Londonban, ekképp nyilatkozott. Nem tudom elkerülni az őt érintő témát, ami a meggazdagodását illeti, mert erről, síri csend van. Igaz, vannak nagyobb gondok is, így erről el lehet terelni a figyelmet. Nagyon szívesen vettem volna, ha néhány tehetséges, ügyes magyar embernek segített volna, miként lehet ma Magyarországon valaki törvényes kereteken belül néhány év alatt többszörös milliárdos, mint ő saját maga. Bizonyára sokunkat érdekelt volna. Nagyon hasznos segítség lett volna. Hiszen mindenki örül neki, ha a nemzet gazdagabb lesz, és ez a nemzet tagjaival kezdődik, de az ő receptjét, kevesen látszanak ismerni. Vannak pedig szép számmal tehetséges, ügyes, szorgalmas vállalkozók, akik megérdemelnék az ő receptjét. Mindent összevéve az az érzésem, hogy a miniszterelnök úr meg az elődje, jobban értenek a pénzszerzéshez, mint a nemzet gondjaihoz. Sajnos nem ezt ígérték, és fel kell tételezni, hogy e tekintetben a választóikat ravasz módon megtévesztették. Kíváncsi leszek, milyen gyakori lesz a jövőben ez a kijelentése, hogy „hajlandó a közvélemény ellenére is ellenkező határozatot hozni”? Ennek ugyanis, kis kozmetika nélkül, nagyon rossz íze van. Valahogy emlékeztet arra az időre, amikor még azt sem mondták, csak a közvélemény ellen hoztak döntéseket, illetve, nem is lehetett közvélemény. Nem tartom sem az ország, sem a nemzet, de még Európa érdekeit sem képviselve az ilyen nyilatkozatokban. Akkor pedig fel kell tegyem magamnak a kérdést, miként dönthet ez a miniszterelnök a mi nemzeti gondjainkban?

Ne hagyjuk magunkat a kormány légbőlkapott adataival ijesztgetni! Gyakorlatilag, megpróbálják a kevésbé tájékozott hiszékeny választókat félrevezetni, mert ugye az megy a legsimábban, és így lehet a nemzet érdekei ellen többségre szert tenni. Azért már a saját választóik körében is gyanússá váltak hogy nem a nemzet, hanem pártpolitikai célok az elsők, és részben egy diktatúra jelmezbe öltöztetett örökségét hordozzák.

A németeket, és más nyugateurópai országokat is ijesztgették, hogy az Unió bővítésével elárassztják őket az olcsó munkaerők keletről, ez is csak humbug volt, mint a mi kormányunk hangulatkeltése nemzettársainkkal szemben. Meggyőződésem, hogy a határon túl is többségben vannak a hazaszerető, földhözragadt patrióták, akik csak a legvégső esetben hagynák el a szülőföldjüket ha a kényszer rávinné őket, s akkor is csak ideiglenesen. Tehát felesleges lenne egy áradattól félni. A társadalombiztosítást, valamint az egészségügyi ellátást meg nyilvánvalóan úgy kell megreformálni, hogy csak azoknak járjon, akik e létesít-

ményekhez anyagiakkal is hozzájárultak. Ezek és a többi gondok megoldása egy jól működő demokratikus államnak csak kihívást jelenthet, de nem a megoldásra való alkalmatlanság bizonyítékát kellene hirdetnie.

Valószínű, ennek a kormánynak még nem volt ideje a határon túl élő magyarság életével közelebbről foglalkozni, csak az érdekeket szeretnék megerősíteni, de felelősségvállalásra már nem futja. Mindenféle származásokkal próbálják a választókat befolyásolni, pedig azok már lassan tudhatnák, hogy félre lettek vezetve, mikor őket hatalomra segítették. Tele az ország gondokkal, a nemzet még jobban, úgy határon belül, mint határon kívül. A gondok nagyon sokrétűek. Nehéz lenne megmondani, hol nehezebbek, hol sürgősebbek. Ezért vár a nemzet segítséget mindenhol, és ennek a feladatnak a megoldására adtak meghatalmazást a kormánynak. Elvárnánk, hogy dolgukat a nemzet érdekében végezzék. Tízmillió magyar tudja milyen nehézségei vannak az életnek a határon belül, és öt-hat millió, hogy milyen a határon kívül. A nemzetnek az biztosítja a fennmaradást, a jobb létet, ha bárhol a világban büszkén boldogan élhet magyarként, nevelheti családját a magyar. Lelkében egy dolog nem lehet vitás: lehet az élet a határon túl szegény, vagy gazdag, de magyarnak lenni ott nagyobb megpróbáltatás. Biztos vagyok benne, hogy ezt nekem legalább nyolcmillió magyar elhiszi, és a többi legfeljebb néha-néha elgondolkozik rajta. Gyakran eszembe jutnak a kínaiak, akik éljenek bárhol is, de utolsó kívánságuk egységesen, hogy kínai hazájukban legyenek hamvaik eltemetve. Ez egy belső nyugalmat biztosít nekik. Ez is hazaszeretet. Valamilyen jele a hova-, összetartozásnak. Ehhez persze, még sok-sok egyéb is hozzájárul. A hagyományok, a kultúra megannyi területe, az az öröm, ha két nemzettárs találkozik akinek annyi közös vonásuk, akaratuk, céljaik, örömeik és bánatuk van. Talán odajutottunk, hogy ezt újból kell tanulni, mert a múlt, sokmindent tönkretett bennünk.

A szeretetet, összetartozást, felelősségvállalást büszkén kell ápolni, mert az ad erőt mindannyiunknak, hogy őseink hitében, örökségében boldogan élhessünk.

A háború utáni évtizedek diktatúrája mindent megtett azért, hogy a trianoni békeszerződést hitelesítse és azt a nemzetre is érvényesítse. Most szabad a választás, döntsön a nemzet, a nemzetről. Döntsön a jövőnkéről, döntsön megmaradásunk mellett. Válassza az összetartozást, összefogást, a könnyebb sikeresebb utat, egy szebb, biztosabb magyar jövőbe.

Vállaljuk a szertettel és az összetartozással járó felelősséget, hogy egy erős és boldog magyar nemzet építhesse jövőjét. Ehhez a történelem és az Európai Unió ad most néhány lehetőséget, de nekünk kell kihasználni!

Wiesbaden, 2004. november 21.

Magyar polgártársi üdvözléssel: *Pósz Péter*

Magyarnak lenni határon túl.

Nagyon kíváncsi vagyok, hányan tartják fontosnak, hogy végre pont kerüljön 4-5 millió határon túli magyar ember rég vágyott kívánságának végére. Mennyien lesznek humánusak. Merik-e vállalni, vagy elismerni azt, hogy a határon

túlra szakadt magyarok egy nemzethez tartozzanak; megerősíteni, azzal hogy szavaznak. Hiszen ez az ügy is megérdemli az anyaországbeli magyarok fokozott figyelmét. Most egy jó kis magyaros összefogás kellene. Azt hiszem, nem kell attól senkinek sem tartani, hogy megrohannak bennünket, és elveszik a munkánkat, tönkreteszik az egészségügyünket... Aki akart, az már régen ájtott, és itt dolgozik, vagy tanul.

Letelepedett nálunk már több más nemzetiségű, nem kevés ember, aki szemmel láthatóan nem magyar származású. Ennek ellenére senki nem tiltakozik számottevő gyarapodásuk ellenére sem. Úgy gondolom, előbb nem ártana, ha megkeresnék azt a pénzt, amit a „nagyra becsült“ brókereink és bankárjaink elsíboltak, vagy hatalmas végkielégítésért tesznek tönkre nagyvállalatokat, (meg, még ami nem derült ki). Ha 1 kilométer autópálya megépítése nem nálunk volna a legdrágább, máris nem kellene aggódni a szocialista lekvárba ragadt vezetőinknek.

Szégyen hogy milyen langyosan álltak neki a vajdasági ügyeknek. Felelős beosztásban „szenvedő“ illetékesünk a brüsszeli beosztásával volt elfoglalva, minthogy végezte volna a dolgát itthon. A Magyar parlament elnökének kellett a helyszínre utazni, mert a külügyminiszterünk fizikatanulással volt elfoglalva. Talán így jó hogy a Népfelügyre bízták az állampolgársággal kapcsolatos döntést. Reméljük, hogy a kormány nem fog elkövetni alkotmányos jogsértést azzal, hogy nem dolgozza ki időben a megfelelő törvényt. Minden túlreagálás nélkül, had említsem saját tapasztalatom.

Erdélyben is jártam és délvidéken is. Mind a két helyen megtapasztaltam, hogy az eltérő nemzetiségű emberek hogyan viszonyulnak egymáshoz. Az egyik helyen nőstény oroszlánként védi a törvényt azt a polgárt, akiről tudvalévő, hogy nem ott vannak a gyökerei, a magyarnak meg azt javasolják, hogy „el lehet költözni onnan, ha nem tetszik“. Mindnaposak az inzultusok. A másik országban, csendben kellett fölmenni a lakásba, nehogy meghalja a szomszéd, hogy Magyarok érkeztek.

Azért az utcán sem úsztuk meg, mert séta közben leköptek bennünket, mert meghallották, hogy magyarul beszélünk a gyerekeinkkel és a vendéglátónkkal. Az ilyen helyen egyáltalán nem kímélik a Magyar kulturális örökséget sem. Amit lehet, lebontanak, átalakítanak, hagyják az enyészetnek, nekik kedvező új legendát találnak ki. A Magyar színjátszás bölcsőjének tartott Kolozsváron egy magyaroktól frusztrált polgármester Dák emlékeket keres a Mátyás Király szobor alatt?

Kérdezem! Föl lehet-e róni, azt hogy Magyar Állampolgárságot szeretnének kapni az ilyen helyen hatalmas türelemmel élő emberek? Az idősebbeknek nem is annyira az útlevel a fontos, hanem az, hogy ismét magyar lehessen – papíron is. Tovább menve. Van jogom kétségbe vonni magyar érzelmeiket? Ahol nincs olyan iskolás, aki ne tudná a magyar Himnusz, vagy egy Petőfi verset? Ahol fiatalok és öregek sírva énekelik az előadókkal, az István a király című rock operát? Még sorolhatnám a meghatóan szép élményeimet. Ezek az emberek ne lennének eléggé magyarok? Mindent egybevéve: szavazatunkkal tiszteljük meg ezeket az embereket, hisz a türelmes kitartásukért is megérdemlik.

2004. november 16.

Békési Sándor – Mártély

Még, harangoznak...

Lehet, hogy még lesz olyan év, hogy Krisztus után 2100?
Lehet! Vagy talán még olyan is, hogy 2110.

De mi magyarok, ha így folytatjuk, akkor nekünk már erre, nagyon kicsi az esélyünk. Természetesen, mint magyaroknak.

Az elmúlt hetekben sokat töprengtem azon, mi vezetett idáig – s talán mára már sejtem. Mi vagyunk a túl sokat tudó, túl sokat akaró, túl sokat bíró, túl sokat álmodozó, dolgozó, engedő nép Európában. És ez, nem jó. Mert talán a többség ezt nem szereti. Irigyek talán? Lehet. Egy biztos. Az elmúlt 1100 év másról sem szólt, mint a létünkért folytatott harcokról. És ez most sincs másként.

Szerintem félelmetes, hogy ma vannak emberek, akiknek kérdés a december 5-i népszavazásra adandó válasz. Furcsa. A kettős állampolgárság a világ azon népeinél, akiknek bizonyos része szétszóródva él a világban, vagy a közeli országokban, azoknál teljesen természetes, hogy mindenki tagja lehet az anyaországnak. Csak néhány példa: Horvátország, Románia, Szerbia, Izrael, Németország, Hollandia, Franciaország, Spanyolország, és még jó néhány... Igaz, „csak“ minden harmadik magyar él a jelenlegi demarkációs vonalon túl, nálunk ez mégsem természetes.

Azért lélekben, haza-, és nemzetszeretemben ilyen mélyre sülylyedni talán mégsem kellene! Ezt a kérdést, a „gengszterváltásnak“ csúfolt rendszerváltás után, az első hetekben a

Parlamentnek kellett volna rendeznie. Talán az, tényleg eurokonform lett volna!

A megalázás tetőfoka, hogy szavaztatnak arról bennünket, kell-e szeretni, kell-e elismerni az elszakított nemzetrészeinket. Eddig sem nagyon bírtuk a világ intelligensebb felének a nagyrabecsülését, de ha ezek után még a saját véreinket is megtagadjuk, akkor azt hiszem, a hátralévő kevéske időnkben tényleg lehajtott fejjel sunnyoghatunk a világból kitaszításra, elsorvasztásra ítélt népek tábora felé.

1920. június 4-én Trianonban aláírták a világ egyik legaljasabb „békeszerződését“. Akkor, az elcsatolt részekről, magyarok milliói menekültek az anyaországba. Vajon, számolták-e az itteniek mennyibe fog ez nekik kerülni? Azt gondolom, nem. És lettünk néhány évtized alatt újra egy elismert megbecsült nemzet Európában, akik világhírű tudósokat, művészeket, sportolókat, igazi nagybetűs embereket adtunk a világnak.

Ma, hol tarunk?

Magyar testvéreim! Forduljatok magatokba...

Ha 1920-ban itt marad az országot a Tisza vonaláig megszálló román hadsereg, ti vajon, ácsingóznátok-e a magyar állampolgárságért? Ha igen, akkor remélem, a továbbiakban nem kérdés – a válasz.

Hódmezővásárhely, 2004. november 22.

Pinkó Tóth Mihály

TRIANON CÍMŰ FILM VETÍTÉSE HÓDMEZŐVÁSÁRHELYEN

Koltay Gábor rendező filmjéről:

„Régóta foglalkoztat Trianon ügye, de maga a huszadik század érdekel, amelynek megértése nélkül nem tudunk válaszolni a mostani kihívásokra. A filmben nagyon sok tudós személyiség beszél arról, Trianon miként befolyásolta az egész világ történelmét negatív irányba. Más rendező nyilván máshogy, másokkal készítené filmet. Nem is lenne baj, ha megtenné valaki. A szó nemes értelmében szerettem volna vitára ingerelni a magyar társadalmat: ne vagdalkozzunk, beszéljessünk Trianonról. S végre ne söpörjük a szőnyeg alá ezt a sorsunkat alapvetően megváltoztató történelmi kérdést. Ehelyett támadásokkal szembesülök, s azzal, hogy iszonyatos a félelem a filmmel szemben.“

A dokumentumfilmben megszólal többek között Nemeskürty István, Raffay Ernő, Tőkés László, Glatz Ferenc, Duray Miklós, Pozsgay Imre, Döbrentei Kornél.

MEGHÍVÓ

Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzata
tisztelttel hívja és várja Önt és kedves családját

KOLTAY GÁBOR:

TRIANON

című filmjének bemutató előadásaira
a Korzó Moziba (Andrássy út 45.).

Az előadások időpontjai: november 23-tól december 3-ig
mindennap 18 órai kezdettel valamennyi érdeklődőnek.

A belépés díjtalan.

Jegyek igényelhetők az Osváth Béla Kht. jegypénztáraitban, az olvasóköri vezetőinél, valamint a Polgármesteri Irodában (Kossuth tér 1. I. em. 9.)
2004. november 16-tól.

FELHÍVÁS!

A Hódmezővásárhelyi „Erzsébet“ kórház dolgozói arra kéri a város és a környező települések lakosságát, hogy minél nagyobb számban vegyenek részt a december 5-i népszavazáson, és IGEN szavazataikkal erősítsék meg a kórház önkormányzati tulajdonban való megmaradását. Ezzel biztosíthatják a térség betegeinek további, teljes körű, legmagasabb szintű orvos-szakmai ellátásának lehetőségét.

Hódmezővásárhely 2004. november 18.

Sporthírek

Lezárult a 2004-es **futballidény**. A Mártély SK. Csapata, az utolsó négy fordulóban a következő eredményeket érte el:

2004. okt. 30.	Mártély SK – Nagymágocs	2:3
2004. nov. 6.	Ferencszállás – Mártély SK	2:1
2004. nov. 13.	Mártély SK – Szőreg RSE II	1:0
2004. nov. 20.	Derekegyház – Mártély SK	2:1

Az eredmények összesítése és értékelése még nem történt meg, de a csapat reményei szerint, az első nyolcban végeznek.

Jégkorong

A mártélyi „Ártéri Vadkanok“ hoki-csapat a hétvégén a nyári szünet utáni első meccsét a műjégpályán megnyerte, a következőt, elvesztette.

Fogas kérdések... (Beszélgetés Dr. Ferenci Attila fogorvossal.)

Közelednek az ünnepek, jönnek a disznóvágós napok, tartalmas étkezések. Perecek, ropogósra sült bőrű malacok, zamatos húsok, bejglík, szaloncukrok kelletik magukat...

Gondoltam, felteszem a kérdést községünk „új“ fogorvosának: ugye, könnyen előfordulhat, hogy ha az ember nem figyel eléggé a fogai állapotára, idejekorán eljön az a kellemetlen állapot, amikor egyszerre csak több füle lesz, mint foga? – azután kissé komolytalanul érezvén ezt a sokaknak szomorú valóságként bekövetkező megközelítést, inkább másként tettem fel a kérdést... Mert van megoldás.

Kaláris: – Mit kell tudnunk, tudni az embereknek, hogy ne következzen be idő előtt fogaik elvesztése?

Dr. F. A.: – Alapvetően a fogak későbbi állapota gyermekkorban „gyökerezik“. Nem csak átvitt értelemben, de a valóságban is. A szülők odafigyelése a legfontosabb, hogy megelőzhetőek legyenek a fogbetegségek.

Kaláris: – Mekkora szerepe van egyébként a fog és ínybetegségek kialakulásában a genetikai adottságoknak? Mert sokan erre „hivatkoznak“, mondván felmenőiknek is rosszak voltak a fogai...

Dr. F. A.: – Ismereteink szerint, nagyjából 20 %-ban tehetősek felelőssé az öröklött tényezők. Nagy a szóródás e tekintetben. Az öröklötten hajlamos emberek fogait szinte lehetetlen megmenteni, de sokat lehet tenni ennek a folyamatnak a lassítására, ha időben történik a megelőzés, és a kezelés. Van olyan szerencsés szegmense a népességnek, akiknek szinte nem szuvasodnak a fogai. A rendszeres fogápolásra és fogorvosi szűrővizsgálatra azonban még öneik is szükségük van. Az átlagnak, tehát a fogorvosi értelemben vett átlag embernek, akinek kilátásai a fogak megtarthatóságára átlagosnak mondható, évente egyszer-kétszer, bármilyen elváltozás, vagy szokatlan állapot észlelésekor pedig haladéktalanul fogorvoshoz kellene fordulnia, hogy időben elhessen kezdeni a fogak gyógyítását, kezelését.

Kaláris: – Milyen a helyes fogmosás? Nemrég láttam egy dokumentum-összeállítást valamelyik csatornán ezzel kapcsolatban, ahol kifejtették, hogy sajnos a gyerekek által egykor oly közkedvelt TV-maci figura sem helyesen mutatta be a fogmosást, hiszen, „mint az köztudott“, a fogkefével tilos vízszintes irányban dörgölni a fogakat, mert az a fogzománc, a fognyak sérüléséhez, kopásához vezet...

Dr. F. A.: – Ez, többé-kevésbé így van. Én, s a legtöbb kolléga azt szoktuk mondani, gyakorlatilag mindegy, milyen fogkefével, milyen fogkrémmel, s milyen mozdulatokkal végzi

ezt eleinte, a lényeg, hogy mosson fogat a gyermek. Később, az óvodában, iskolában már rá lehetne őket szoktatni a helyes fogmosásra. A reklámpia olyan mennyiségű információval áraszt el bennünket, hogy ember legyen a talpán, aki eligazodik a tömérdek jobbnál-jobbnak beharangozott termék között, mégiscsak a napi legalább két (reggeli és esti) fogmosás ténye az, ami mindennél kívánatosabb lenne annak érdekében, hogy már fiatal korban beidegződött szokás, a napi higiénia elengedhetetlen részévé váljék a fogak ápolása. Ha arra kíváncsi, melyek a valóban kiváló termékek, szíves-örömelem mondom, de gondolom ez nem a reklám helye. Ha bárki, aki eljön hozzám a rendelőbe szeretné bővebben megkapni ezeket az információkat, nagyon szívesen állok a rendelkezésére.

Kaláris: – Őszintén szólva, épp a reklámok kapcsán, néha az a benyomásom, mintha a fogápolási termékeket gyártók és a fogorvosok „maguk ellen“ dolgoznának, hiszen mi lesz velük, ha az emberek tömegesen elkezdik használni a különféle fogkrémeket, hajlós nyelvű radírozós formatervezett remekeket, és motoros keffentyűket? Lesz még ettől függetlenül „elég“ munkájuk?

Dr. F. A.: – Sajnos, még jó darabig igen! Az elromlott fogakon egyébként sem segít semmilyen fogápolási termék és szuper fogkefe – csak a szakszerű fogorvosi ellátás.

Kaláris: – Előzetes beszélgetésünkben nagyon hangsúlyosan beszélt a megelőzés érdekében szükséges szűrővizsgálatokról. Pontosan, mit ért ez alatt?

Dr. F. A.: – Elsősorban a fontosságát, és kötelezőségét. Mert gyermekkorban, köszönhetően az oktatás központi jellegének, e tekintetben is érvényesülve ez az elv, óvodás és iskolás korban, a fogorvosi szűrővizsgálat, kötelező. Felnőttek esetében, rájuk van bízva, mennyire és mikor érzik szükségét, hogy eljőjenek a rendelőbe, és ellenőriztessék fogai állapotát, és konzultáljanak a fogorvossal, az esetleg szükséges beavatkozásokat illetően.

Kaláris: – Gyermekkorban is van szövődményes fog – és fogagybetegség?

Dr. F. A.: – Abban az értelemben, mint a felnőttkorban tapasztalható szövődmények, amelyek ízületi megbetegedésektől kezdődően, szív, emésztőrendszeri és egyéb megbetegedések közvetlen kiváltói is lehetnek, nincs. De a későbbi életkilátásokat illetően, a gyermekkorban elhanyagolt fogak és szájhigiéné már rossz indulás, és nem túl örömteli következmények kilátásait vetíti előre. Alaptalan az a vélemény, hogy a gyerekek tejfogait „nem kell sajnálni“, hiszen azok úgy is kihullanak, s a helyükben növekedő maradó fogak az „igaziak“, amelyek majd természetből fogva jók, erősek és tartósak lesznek, mert ez így nem igaz. Számtalanszor előforduló eset, hogy az eltöredezett tejfogak befertőzik a maradó fogak csíráit, amelyek az állkapocsban helyezkednek el, s „várják a sorukat“ a növekedésre, s ettől hiányosan, kuszán, vagy egyáltalán nem nőnek ki a gyermek maradó fogai...

Kaláris: – A beteg fog minden esetben fájdalommal jár?

Dr. F. A.: – Sajnos, nem. Mondom ezt azért, mert ha minden esetben fájdalommal járna, sokan még időben eljőnének a fogorvoshoz. A szuvasodó fog úgy is képes elhalni, hogy egyáltalán nem, vagy nem jár számottevő fájdalommal. A beteg „panaszmentes“, de az immunrendszere legyengülhet,

a fog belobbanhat, ami a szájban állandóan jelenlévő baktériumok „munkája“ következtében egyre inkább gyulladáshoz vezet. Ilyen esetekben, csak a fogeltávolítás jöhet szóba, de olyan is sokszor előfordul, hogy a foghúzást megelőzően, antibiotikummal történő kezelés válik szükségessé, mert gyulladással járó állapotban a beavatkozást elvégezni nem lehet.

Kaláris: – Hogy minél részletesebben tájékoztassuk a mártélyiakat a fogkezelések, fogpótlások és egyéb beavatkozások tekintetében, kérem, mondjon néhány szót arról, melyek az ingyenesen és a térítéssel végzett fogorvosi szolgáltatások, amelyeket igénybe vehetünk

Dr. F. A.: – Amelyek mindenkor ingyenes kezelések, azok a fogeltávolítás, sürgős, és nem sürgős esetekben is, a gyökérkezelés, a rágó fogba készülő amalgámtömés, és a frontfogba készített fogszínű tömés, valamint a fogkő-eltávolítás. Ezek az úgynevezett fogmegtartó kezelések, bár a foghúzást talán csak nehezen lehet ebbe a sorba beilleszteni... A páciens választhat egyébként, hogy például rágófogaiba esztétikailag szebb, fogszínű tömést kér-e, de azt már térítenie kell. Ez a térítési kötelezettség kiterjed, minden a TB által nem támogatott fogorvosi beavatkozásra, kezelésre. A rögzített fogpótlások szintén térítéskötelesek. Kivehető pótlások esetében a beteg, csak a TB. által támogatott technikai díjat kell, hogy kifizesse. Közgyógyellátásra jogosultak utóbbit ingyen kaphatják meg.

Kaláris: – Amellett, hogy információim szerint, a rendeléseken 20–25 beteg is megjelenik az utóbbi időben, ami nyilván örömteli, mit üzen így az újságon keresztül a mártélyiaknak?

Dr. F. A.: – Hát talán – s ez egy fogorvos szájából furcsán fog

hangzani – hogy szeretettel várom őket, a saját érdekükben. Mindenkinek, úgy értem magamnak is könnyebb dolgom lesz, ha félretéve féltelmeiket és talán gyermekkorukból magukkal hozott rossz élményeiket a fogorvosi székről és kezelésről mindig idejében eljönnek, s megmutatják magukat, fogait. Mi azért vagyunk itt, hogy segítsünk. Tudom, a fogorvos, szükséges rossz. De azt is szeretném ha tudnák, hogy azért jórészt mindenki magát okolhatja, ha a fogorvos székebe kénytelen ülni. Ennek rendszerint az az előzménye, hogy elhanyagolta a fogait. Jobb, még az elviselhetetlen fájdalom jelentkezése előtt kezelni, s esetleg megmenteni, mint a végső megoldáshoz folyamodva, kihúzni a fogat. Ez a kis rendelő is, a cél érdekében lett megszerelve, felújítva. Hogy megfelelő, s reményeim szerint egyre megfelelőbb környezetben és modern eszközökkel segíthessünk a mártélyi embereknek fogaik épségét és egészségét megőrizni. Végezetül ismét a szülők felé fordulok azzal a tanáccsal és kéréssel, hogy nagyon figyeljenek oda gyermekeik fogaira, a fogápolásra. Ha azonban bármiféle panasz, jelzése volna a gyermeknek a fogaival kapcsolatban, bizalommal hozzák el a rendelőbe, hogy idejében és megnyugtató módon megelőzhessük a nagyobb baj kialakulását. Hogy szép és egészséges fogú felnőttek válhassanak belőlük, akik majd ugyanolyan gonddal óvják gyermekeik egészségét, mint Önök!

(Szerk.)

**Dr. Ferenci Attila hétfőn 8–12-ig,
csütörtökön 12–19 óráig rendel.**

TAKARMÁNYBOLTOK KÍNÁLATÁBÓL

vegyesdara

takarmány-keverék **3700 Ft/q**

baromfi takarmánykeverék

morzsázott **5800 Ft/q**

szója granulált

7900 Ft/q

Ezenkívül kaphatók:

CHAMPION bajnok galambok minőségi takarmánya, kutya-, macskatápok, stb.

**Termékeinket szükség esetén
díjmentesen házhoz szállítjuk.**

Boltjaink: Hmvhely, Rákóczi út 38.

Csomorkányi út 70.

Damjanich u. 123. és 155.

Telefon: (62) 241-354 · (30) 250-2431

Api Kerékpárcentrum

Hódmezővásárhely,

Szabadság tér 76.

Telefon: (62) 239-374 · (30) 9985-781

**Kerékpárok,
elektromos kerékpárok**

**széles választéka,
hitellelhetőséggel is!**

**Alkatrészek, kiegészítők
teljes kínálata.**

**Használt kerékpárok
javítása, felújítása
kedvező áron.**

**Mártélyi lakosoknak
árengedményt adunk!**

Díjkiosztó ünnepség és házikiallítás a Civilházban

Az „Üdülöhely és Faluvédő- szepítő Egyesület“, 2004. október 24-én a „Kavalkád – fotó és rajzpályázat“ eredményhirdetését és díjkiosztóját rendezte meg a Civilházban. A számos kiküldött meghívó ellenére, viszonylag kevés számú érdeklődő részvételével, ám bensőséges keretek között került sor a díjak kiosztására. Azon alkotóknak, akik nem tudtak

megjelenni, az egyesület postai úton küldte el a díjakat. Még egy díj átadására került sor. A „Kmettykó Károly“ díjat idén, Zs. Ferenczi Aranka vehette át, aki szívhezszóló írásában emlékezett Mártély szeretett tanítójára, s a régi időkre. Végezetül Borsos József az egyesület elnöke, kötetlen beszélgetésre invitálta a megjelenteket, akik az egyesület munkájáról, az elvégzett és még előttük álló feladatokról, s a jövő kérdéseiről folytattak eszmecsere-t.

A nagyterem falain kis házikiallítás keretében tekinthették meg a jelenlévők a pályázatok legjobb alkotásaiból kiállított műveket.

Az ÁMK eseményei

November 15-én iskolai helyesírási versenyen mérhették össze erejüket a vállalkozó kedvű diákok. Tollbamondás és feladatlapok értékelése után alakult ki a végeredmény:

5. osztály	6. osztály	7. osztály
1. Ménesi Zoltán	1. Deák Krisztina	1. Gál Judit
2. Mészáros Jennifer	2. Cseszkó Éva,	2. Kmettykó Bella
3. Bálint Zita	3. Horváth Edina,	3. Újhelyi Tímea
4. Tóbiás Dóra	4. Tóth Bettina	4. Ormai Vivien

8. osztály: 1. Molnár Viktória 2. János Beáta

A kategóriák első helyezettei képviselték iskolánkat november 24-én a Tarjáni Iskolában a Simonyi Zsigmond helyesírási verseny területi fordulóján.

December 11-én Hódmezővásárhelyen a Sportcsarnokban fél 3 órától „Mi van a puttonyban“ címmel Mikulás napi circuszi előadást láthatnak tanulóink.

A budapesti TITOK Oktatásszervező BT. Országos Arany János Nyelvi Versenyének első fordulóján 3–8. osztályos diákjaink vehettek részt.

Az első, iskolai forduló eredményei alapján Ferenczi Leila, Kovács Bernadett, Ferenczi Bettina, 4. osztályos és Mészáros Jennifer 5. osztályos tanuló bejutott a középdöntőbe.

Nagy megtiszteltetés érte Ferenczi Bettinát, mert meghívást kapott az országos döntőbe, melynek ideje december 12., helye az ELTE.

Október 20-án városi német szövegértő versenynek adott helyet a Szent István Általános Iskola. Iskolánk tanulói közül Mészáros Jennifer, Ménesi Zoltán, Cseszkó Éva, Tóth Bettina, Deák Krisztina, Sajti Kata, Vacsi Gábor, Danicska Bettina, Csatlós Renáta, Gál Judit, Bujdosó Dávid, Újhelyi Tímea vállalta a megmérettetést. A legkiemelkedőbb eredményt a hetedikesek érték el: Gál Judit és Bujdosó Dávid a városi 2. helyezést, Újhelyi Tímea az 1. helyezést érte el.

Mesemondó versenyt rendeztünk az alsó tagozatosok számára, melyen a következő tanulók vettek részt: Posta Ivó, Rostás Tibor, Baranyi Máté, Hízó Ildikó, Juhász Anna, Kis Krisztina, Palócz Sándor, Sajti Fanni, Tatár Éva, Aradi Renáta, Bálint Andrea, Baranyi Nikoletta, Sipos Dominika, Domján Andrea, Safarik Barbara, Ferenczi Bettina, Kovács Bernadett.

Az eredmények alapján a városi mesemondó versenyen iskolánkat Posta Ivó és Safarik Barbara képviselte.

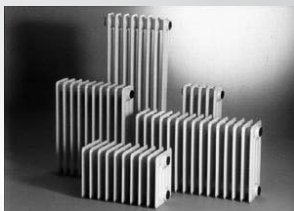
Városi szavalóversenyt rendeztek a Tornyai János Iskolában november 16-án. Iskolánkat Tóbiás Dóra 5. osztályos, Cseszkó Éva 6. osztályos, Danicska Bettina és Csatlós Renáta 7. osztályos tanulók képviselték.

November 18-án csütörtökön délután a 8. osztályosok csapata Eötvös Juniorvetélkedőn vett részt, a hódmezővásárhelyi Eötvös József Szakközépiskolában.

Csapatunk tagjai: Elekes Péter, János Beáta, Molnár Viktória, Nagy András, Pázsik Krisztián, Tábori Gyula.

A vetélkedőn mókás, játékos, gondolkodtató, kreativitást igénylő feladatokat kellett megoldani. A versenyen 8 csapat vett részt, melyek közül a mártélyi, a 2. helyezést érte el. Értékes jutalmakban részesültek, és nagyon jól érezték magukat.

Fűtéshez minden!

golyóscsaptól a
keringető szivattyúig
radiátortól a kéményig

gázkazántól a bálás kazánig

acélcsőtől
az ötrétegű csőig

herz szeleptől
a biztonsági szelepig

kályhaktól
a csaptelepekig

Minőségi árut, biztos helyről, garanciával!

SUSÁN MŰSZAKI ÁRUHÁZ

Hódmezővásárhely, Táncsics M. út 19.

Tel./fax: 244-836, 533-065 · Sürgősségi ügyelet: (30) 938-4114

AGR FERR

VAS ÉS ACÉL KERESKEDELEM

RUGALMAS ÁRKÉPZÉS

DÍJTALAN KISZÁLLÍTÁS

Hódmezővásárhely, Szántó K. J. u. 172.

62/244-055

30/655-8661

ARCADIA 98 Kft.

AJTÓ-ABLAK CENTRUM

Tisztelt mártélyiak!

Tartsa otthonában a meleget
kiváló minőségű nyílászáróinkkal!

Műanyag nyílászárók 25% kedvezmény!

VEKA EUROLINE 120×120 bukó-nyíló ablak: 26.900 Ft!

SCHUMACHER fa nyílászárók 10% kedvezmény!

90×120 cm-es bukó-nyíló ablak 26.750 Ft

BELTÉRI AJTÓK 20–25% kedvezmény!

90×210 cm-es tele ajtó 27.200 Ft!

CRAFT-MASTER ajtók már 14.990 Ft-tól!

Műanyag bejárati ajtók 95.600 Ft-tól!

VELUX tetőtéri ablakok 17% engedménnyel!

Üzletünkben megtalálhatók még párkányok,
természetes kövek és egyéb kiegészítők.

Nyílászáró beépítést, állapotfelmérést, házhoz szállítást
is vállalunk. **VÁSÁROLJON MOST, MEGÉRI!**

Jöjjön el hogy segíthessünk!

Akcióink december 30-ig érvényes!

Hódmezővásárhely, Szabadság tér 76. (Csillag üzletház)

Tel.: (62) 533-622 · Fax: 533-623 · Mobil: (20) 468-73-73

A tévéje is élvezni fogja...
...hogyan annyi programja van.

A UPC Direct műholdas szolgáltatással 150 digitális televízió és rádiócsatornával lehet gazdagabb, bárhol az országban.

Műholdas televízió szolgáltatásunk most letéti és akár induló csomag díj nélkül is megrendelhető. További kedvezményként a kültéri egységet ingyen adjuk, az alapszerelési díjra halasztott fizetési lehetőséget biztosítunk.

Sőt, ha az HBO MaxPak-ot (HBO és HBO2) akciónk ideje alatt rendeli meg, akár egy éven keresztül mindössze 2004 forintos havidíjért nézheti a mozicsatornákat.

HBO MAXPAK

Ne hagyja ki, rendelje meg most!

Az akciós ajánlat 2005. 10.15-ig tartó hűség vállalásával, 2004. 09.15-től 2004.12.31-ig, vagy visszavonásig érvényes. Az induló csomag díját csoportos beszedési fizetési mód választása esetén engedjük el. A tájékoztatás nem teljes körű, részletek és további információ: hivatalos forgalmazók, www.upcdirect.hu, © 1221.

TRONIK • TV • Antenna • Szerviz
Hódmezővásárhely, **Andrássy út 45.**
Telefon: (62) 245-302, (30) 2077-889

UPC Direct
MŰHOLDAS TELEVÍZIÓ MINDENKINÉ

A község Polgármesterétől kaptuk az alábbi tájékoztatást:

„A Szegedi Orvostudományi Egyetem Népegészségtani Intézetének – Az egészségügyi ellátás igénybevétele és az életminőség kapcsolata Csongrád megyei kistelepüléseken élők körében – című pályázata nyerte el 2003-ban az Országos Társadalomtudományi Kutatások Közalapítvány támogatását. Ennek megvalósítása érdekében kíván az Intézet községünkben is, vizsgálatokat végezni.

A megyében a településstruktúra sajátos vonásokkal rendelkezik, amely tény, számos olyan egészségügyi és szociális problémát vet fel, melyek jelenleg még nem tekinthetők megoldottnak. A kistelepülések, aprófalvak szociális és egészségügyi ellátása, a szolgáltatások elérhetősége szintén számos hiányosságot mutat. A vizsgálat célja, a falvak egészségügyi ellátottságának jellemzése, működésük kritikus pontjainak feltárása, az egészségügyi alap, illetve szakellátáshoz való hozzáférhetőség felmérése a lakossági vélemények, igények, és az életminőség – általános

és betegség-specifikus – jellemzői alapján.

A program megvalósítását a lakosság egészségügyi alap és szakellátáshoz jutásának földrajzi egyenlőtlensége, a házi orvosok és a szakellátó rendszer kommunikációjának nem megfelelő volta indokolja, különösen a szakrendelővel, kórházzal nem rendelkező kisebb településeken, ahol a beteg számára még nagyobb terhet jelent a magasabb szintű ellátó rendszerbe való eljutás.

Az adatgyűjtést az Intézet által felkért kérdezőbiztosok közreműködésével kívánják lebonyolítani.

A kérdőíves felmérésre, előreláthatóan november-december hónapokban kerül sor, amelynek során a kérdezőbiztosok személyesen keresik fel a mintába került embereket.

Kérem a falu lakóit, támogassák és segítsék a vizsgálat sikerességét.

Balogh Jánosné – Polgármester

Előadás az Idősek Klubjában

2004. november 8-án Dr. Ferenci Attila szakorvos délelőtt 9 órától fogászati előadást tartott a fogápolásról, fogmegtartó kezelésekről, fogpótlásról, szájiüregi elváltozásokról a Gondozási Központban.

Mártély Község Önkormányzatának Képviselőtestülete 2004. november 30-án 14 órai kezdettel Köz meghallgatást tartott a Polgármesteri Hivatal tanácstermében.

Napirend: választópolgárok, helyi szervezetek javaslata az önkormányzat 2005. évi költségvetés tervezéséhez.

Anyakönyvi hírek

ELHUNYT

Nagy Gáborné Mártély, Fő u. 5.
Molnár József Mártély, Széchenyi u. 7.
Pótári Józsefné Mártély, Fő u. 25.
Herczeg Julianna volt mártélyi lakos

Közérdekű telefonszámok

Mentő: 241-680 Központi szám: 104

Körzeti megbízott: (20) 2095-336

Polgárőrség: 228-043

Rendőrség Hmvhely: 246-266 Központi szám: 107

Tűzoltóság Hmvhely: 242-233 Központi szám: 105

Polgármesteri Hivatal: 528-062

Idősek Klubja: 228-038

Iskola: 528-060

Óvoda: 228-035

Az egyházak hírei

A római Katolikus Egyház vasárnaponként fél 12-kor várja a híveket községünk templomába, ahol Seidl Ambrus plébános úr tart Szentmisét.

*
Vasárnaponként 11 órától Kocsis Tamás ref. lelkész tart Istentiszteletet az imaházában, melyre várják a gyülekezet tagjait.

Impresszum

Szerkeszti: Lupus Design Bt. Munkatársak: Farkas Zoltán szerkesztő,
Borsos József, Sajti Imréné, Sándorné János Mária, Zsótér Gábor.

Szerkesztőség: Mártély, Tiszai u. 14. Tel: 228-556, E-mail: lupus@uze.net Kiadja: Mártély község Önkormányzata.

Tipográfia: Infopress Reklámstúdió. Nyomtatás: Szoliter Nyomda – Hódmezővásárhely, Szabadság tér. 73.